İşçi Bülteni
Özel Sayısı: 323
Temmuz 2008

Çiğli İşçi Bülteni

Asgari ücrete %5, elektriğe %21 zam!

Yoksulluğa ve zamlara karşı... Emeğimizi korumak için örgütlenelim, mücadeleyi büyütelim!

Çiğli İşçi Platformu

Bülteden...

Sermayenin sosyal yıkım saldırıları başta işçi ve emekçiler olmak üzere toplumun çok geniş bir kesimini etkiliyor. En temel haklarından mahrum bırakıyor. Özelleştirme politikaları devam ediyor, sağlık ve eğitim paralı hale getiriliyor, yoksulluk gün geçtikçe artıyor. Son haftalarda estirilen zam rüzgarıyla işçi ve emekçiler için yaşam daha da çekilmez hale getiriliyor. Asgari ücrete sefalet düzeyinde artış yapanlar, elektriğe, doğalgaza, ulaşıma, gıda fiyatlarına, kısacası iğneden ipliğe herşeye oldukça yüksek oranda zam yapıyorlar. Son olarak buğday ve enerji fiyatlarındaki artış bahane edilerek yapılan ekmek zamları ile işçi ve emekçiler açlığa mahkum edilmiştir. Sermayeye hizmette kusur etmeyen AKP'den beklenen bu performans IMF ve DB şeflerini oldukça memnun etmektedir.

Emekçilerin ücretleri yerinde sayarken iğneden ipliğe herşeye yapılan zamlar yoksulluğumuzu derinleştirmektedir. Zaten güç bela geçinmek zorunda kalan işçi ve emekçiler için yaşam daha da zorlaşacaktır. Sermayenin soygun düzeninin sürmesi, sömürü çarkı dönmesi için milyonlarca emekçi açlık ve sefale' çekmektedir. Bunca acı emperyalistlerden yüksek faizlerle alınan ve sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda harcanan borçlar geri ödenebilsin diyedir. Ödediğimiz vergilerle, ücretlerimizden yapılan kesintilerle yeni silahlar alınsın, yeni ordular kurulsun, çocuklarımız sermayenin, emperyalistlerin çıkarları uğruna kardeş halkların üzerine ölmeye, öldürmeye gönderilsin diyedir.

Bu nedenle işçi ve emekçilere düşen görev bu faturayı ödemeyi reddetmektir. İMF-TÜSİAD patentli sömürü ve soygun politikalarına karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmektir. Emeğimize, ekmeğimize ve onurumuza sahip çıkmaktır!

★ İŞÇİ KÜLTÜR SANAT EVİ ETKİNLİKLERİ

★BAĞLAMA
★GİTAR
★HALK OYUNLARI
★TİYATRO
★KEMAN
★RESİM

Not: İş hukuku ile ilgili sorunlannızı danışabilirsiniz...

İşçi Kültür Sanat Evi yeni adresi:
8075 Sk. No: 11/A Kapalı Durak (Narin Kahvesi altı) / Çiğli / Tel: 329 64 36
e-mail: iscikultur_sanatevi@mynet.com

İnsanca bir yaşam için örgütlenelim!

Elektirik, su, doğalgaz derken en son ekmeğe zam yaptılar. Ekmeğin fiyatı 750 Ykr oldu. Peki bizler söylenmek dışında bu zamlar karşısında ne yapıyoruz? Sadece seyrediyoruz!

Ağır sömürü koşulları altında suskunlaştırılan bizlerin tepkisizliğinden cesaret alan sermaye sınıfı ve sadık temsilcisi AKP hükümeti asgari ücret zamlarında cimri davranırken, iğneden ipliğe tüm tüketim maddelerine zam yapmakta oldukça eli açıktı!

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu)'nun Kasım 2007 Ortalama Madde Fiyatları üzerinden yaptığı hesaplamaya göre ise asgari ücrete Ocak ayından itibaren yapılan günlük 56 YKr'lik zamla ancak 175 gram pirinç, 11 gram bebek maması, 39 gram dana eti, 53 gram beyaz peynir, 33 gram bal, 56 gram çay, 1 avuç fındıktan yalnızca biri alabiliyoruz. Açlık sınırının da altında yaşamaya mahkum edilen bizlere reva görülen yaşam işte budur.

Beş yıldır elektriğe zam yapmamakla övünen sermayenin sadık uşağı AKP yılbaşında ilk sürprizini elektriğe yüzde 15 oranında zam yaparak gösterdi. Yine Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu elektriğe konutlar için yüzde 21, sanayi için ise yüzde 22 oranında zam yapıldığını açıkladı. Temmuz ayında ise elektrik zammı otomatiğe bağlanarak elektrik fiyatları Temmuz, Ekim, Nisan aylarında yılda üç kez olmak üzere ayarlanacak. Şu ana kadar gerçekleşen zamlar ve otomatik zam sistemiyle dört kişilik bir ailenin elektrik faturası 80-100 YTL'ye çıkacak.

"Maliyet artışına göre" zam yapan hükümet, asgari ücretin zamlar karşısında nasıl da eridiğini görmezden geliyor. IMF programlarıyla işçi ve emekçileri açlığa mahkum eden sermaye düzeni SSGSS ve İstihdam Paketi'yle saldırını uygulamaya başlayacak. Saldırılar bunlarla bitmiyor. Kıdem tazminatı hakkımızı tırpanlamak için yeni yasalar hazırlıyorlar. Diğer bir yandan yeni zam ve vergiler bizi bekliyor.

İşte bugün zamlar karşısında ücretlerde yaşanan kaybın telafisini talep etmek gerekmektedir. "İnsanca yaşamaya yeten vergiden muaf asgari ücret" talebi öne sürülmelidir. Bunun için tüm saldırı yasalarına ve zamlara karşı örgütlü militan bir duruş sergilemek gerekmektedir. 12 saate varan çalışma koşullarıyla kanımızı emen asalaklara vereceğimiz yanıt "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" olmalıdır.

Tüm işçi kardeşlerime çağrım şudur: Bizleri yoksulluğa mahkum, yozlaşmaya teslim etmeye çalışan asalak patronlara ve sermaye iktidarına karşı birleşelim, örgütlenelim ve mücadeleyi yükseltelim.

Çiğli Organize'den bir plastik işçisi

Çiğli İşçi Platformu hukuksuzluğu protesto etti!

Yaklaşık iki ay önce, Çiğli İşçi Platformu çalışanı bir işçi arkadaşımız Çiğli Organize Sanayi Bölgesi'nde Kalmaksan adlı fabrikada yaşanan iş kazalarıyla ilgili bültene yazı yazdığı için Kalmaksan patronunun saldırısına maruz kalmış, işten çıkartılmıştı.

Kalmaksan patronu Mehmet Kızılkan'ın saldırgan tutumu, bu durumu protesto etmek için basın açıklaması yapmak isteyen Çiğli İşçi Platformu çalışanlarına karşı da devam etmişti. Kalmaksan patronu ve adamları tarafından tahta ve demir sopalarla linç edilmek istenen Çiğli İşçi Platformu çalışanları olay yerine gelen jandarma tarafından zorla ve darp edilerek gözaltına alınmışlardı.

Kalmaksan patronu ve jandarma tarafından gerçekleştirilen saldırılar karşısında Çiğli İşçi Platformu çalışanları Karşıyaka Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulunmuş, ancak takipsizlik kararı verilmişti. Ancak Karşıyaka Cumhuriyet Başsavcılığı, işyerinde hiçbir koruyucu önlem almadığı için iş kazalarına sebebiyet veren Kalmaksan patronu Mehmet Kızılkan hakkında değil de, fabrikada yaşanan sorunları dile getirdiği için işten çıkartılan işçi hakkında dava açtı. Bu keyfi tutumu protesto etmek için 6 Haziran tarihinde Çiğli İşçi Platformu tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde yapılan açıklamada şunlar söylendi: "*Karşıyaka Cumhuriyet savcısı Erol Bingöl tarafından basın açıklamasına katılan ve linçe uğrayan arkadaşlarımızın hepsine üretimi*

durdurma, kasten adam yaralama ve toplantı ve gösteri yürüyüşlerini yasasına muhalefet 'suçları' nedeniyle soruşturma açılmıştır. Ayrıca Erol Özdemir'e Çiğli İşçi Bülteni'nde çıkan yazı dolayısıyla 'Yayın yoluyla hakaret' suçlamasıyla soruşturma açılmıştır. Bunun dışında yine Kalmaksan patronu tarafından yapılan suç duyurusu nedeniyle Erol Özdemir arkadaşımız hakkında açılan 3. soruşturmada ise, 'işyerinde TSK'nın sınır ötesi operasyonları hakkında konuştuğu, silahlı kuvvetlerin operasyonlarını eleştirdiği' gerekçesiyle soruşturma açılmıştır" denildi.

Açıklamada, savcılık tarafından soruşturma nedeni olarak gösterilen "suçlar"ın 301. madde kapsamında yer aldığı belirtilerek tüm anti demokratik yasa ve uygulamalara karşı mücadele çağrısı yapıldı.

Yeni bir dünya, yeni bir kültür mücadelesinde 6. yıl...

22 Haziran günü Çiğli İşçi Kültür Evi'nin 6. yıl etkinliği coşkulu bir şekilde gerçekleşti. Saat 17.00'de başlayan etkinliğimiz yaşamını işçi sınıfının kurtuluşu davasına adayan ve bu yolda ölümsüzleşenler anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Ardından açılış konuşması gerçekleştirildi. Konuşmada, işçi ve emekçilerin azgın bir sömürü altında yaşamaya mahkûm edildiği, yozlaştırıldığı, bencilleştirildiği, güvensizleştirildiği ifade edildi. İşçi Kültür Sanat Evi'nin misyonuna değinilen konuşmada şu ifadelere yer verildi; "*İşçi Kültür Sanat Evi, kapitalizmin temellerine yönelen işçi sınıfının devrimci programını kendisine rehber edinmiştir. Buna bağlı sürdürülecek bir kültür sanat mücadelesini hedef olarak belirlemiştir. Bu program doğrultusunda egemen sınıfın yoz kültürüne karşı işçi sınıfının devrimci kültürünü ve sanatını yaratmak iddiasıyla mücadele sahnesine çıkmıştır. Kültürel mücadeleyi iktidar mücadelesinin bir parçası olarak kavramış ve buna uygun bir konum belirlemiştir.*

İşçi Kültür Sanat Evi, kültür ve sanatı dar bir burjuva 'seçkin'in işi olmaktan çıkarıp kitlelerin olağan toplumsal etkinliği haline getirme amacındadır.

İşçi Kültür Sanat Evi, bu düzen tarafından yozlaştırılan kendi gerici çıkarlarına hizmet için kullanılan emekçilerin tarihsel kültürel mirasına sahip çıkmayı görev biliyor ve burjuvazinin karanlık ellerinden alıp yeniden emekçilere sunmak için mücadele veriyor."

Etkinlik programında son dönemdeki zamlara ve sosyal yıkım politikalarına vurgu yapıldı, kapitalizm teşhir edildi. Yeni bir dünya, yeni bir kültür için mücadele çağrısı yapıldı. Etkinlikte Haziran ayında yitirdiğimiz Ahmet Arif, Nazım Hikmet gibi işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin yaşamını, acılarını şiirleriyle yüreklerimize taşıyan sanatçılarımız anıldı. Daha sonra Yürek İşçileri Şiir Gurubu'nun Nazım'ın şiirlerinden derlediği programa geçildi. Şiirlerin ardından 2 Temmuz 1993 yılında Sivas katliamında yitirdiklerimiz anıldı. Devletin katliamcı kimliği teşhir edildi. Maraş, Çorum, Sivas, 19 Aralık, Ulucanlar katliamlarına da değinilerek katliamları unutturmama vurgusu yapıldı.

Etkinlik programı şelpe dinletisi ile devam etti. Daha sonra Çiğli İşçi Platformu'ndan bir arkadaş işçi ve emekçilere yönelik saldırı yasalarına değinen bir konuşma yaptı. Konuşmasında saldırıları geri püskürtmenin yolunun örgütlenmekten geçtiğini ve 15–16 Haziran direnişinin örnek alınarak mücadele edilmesi gerektiğini ifade etti. Ardından kurumun kursiyeri olan bir arkadaşımız İşçi Kültür Sanat Evi'ni bağlama kursuyla tanıdığını ve çalışmalara aktif olarak katıldığını söyledi. Aynı zamanda bir lise öğrencisi ve ÖSS sınavına giren biri olarak eğitimin özelleştirilerek işçi ve emekçi çocuklarına okulların kapılarının kapatılmak istendiğini ifade etti. Daha sonra Emekçi Kadın Komisyonu'ndan bir arkadaşımız kadınların yaşamda eve hapsedildiğini, kendilerine güvenmeleri gerektiğini vurgulayarak kadın komisyonunun şimdiye kadar yaptığı çalışmalardan bahsetti. Emekçi kadınların mücadeleye katılması gerektiğini ifade etti ve kadın-erkek omuz omuza mücadele edilmesi gerektiğini söyledi. Bugüne kadar yaşamın her alanında "Vardık, varız, var olacağız!" sözleriyle konuşmasını bitirdi.

Konuşmaların ardından İşçi Kültür Sanat Evi Kavel Müzik Gurubu'nun söylediği ezgi ve halaylarla etkinlik son buldu. Sıcak havaya rağmen coşkulu geçen etkinliğimize yaklaşık 70 kişi katıldı.

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi çalışanları

Hukuk köşesi: İbraname nedir?

Sözleşme sona erdiğinde işverenlerin işçilere tüm alacaklarını (ücret, fazla çalışma ücreti, yıllık ücretli izin alacağı, ihbar ve kıdem tazminatı gibi) aldıklarına ve başka bir alacaklarının kalmadığına ilişkin olarak imzalattıkları belgeye "ibraname" denir. İşverenin elinde işçi tarafından imzalanmış geçerli bir ibraname varsa, işçi ibranamede yer alan haklar bakımından işverenin hiçbir borcu kalmadığını kabul etmiş sayılır.

İşçiye zorla, baskı yapılarak ve hileyle imzalatılan ibranameler geçersizdir. Ayrıca ibraname, normal olarak sözleşme bitiminde istenir. Bu nedenle işçiden, işe girerken veya çalıştığı sırada peşinen alınan ibranameler geçersizdir. Ancak bunların fesihten önce alındığını ya da baskı veya hileyle imzalatıldığını ispat etmek işçiye düştüğü ve çoğu kez ispatlanamadığı için bu tür ibranameleri imzalamaktan kaçınılmalıdır. İşe girişte veya çalıştığı sırada kendisinden ibraname alınmış işçiler, özellikle işyerinde bu yönde çok yaygın bir uygulama varsa, durumu Bölge Çalışma Müdürlüğü'ne bildirebilirler. Bu başvuru ileride iddialarını ispat etmelerini bir ölçüde kolaylaştırabilir.

İşten çıkarılan işçilere örneğin, "alacaklarını şu kadar hesapladık, şu kağıdı imzala da ödeyelim" biçiminde imzalatılmaya çalışılan belgeler genellikle ibraname niteliğindedir. Bu durumda:

* Belge, "ücret, fazla çalışma ücretli ve kıdem tazminatı alacakları ödenmiştir" biçiminde genel ifadelerle düzenlenmişse imzalamaktan kaçının ve her bir alacak kalemi için ya da toplam olarak ödenen miktarların belirtilmesini isteyin.

* Ödenecek alacakların doğru hesaplandığından emin olun. Gerekirse ve mümkünse süre isteyin ve hesabı bir de siz yapın, yaptırın.

* Eksik hesap yapılmışsa öncelikle bunun düzeltilmesini isteyin. Düzeltilmediği ya da miktar belirtilmediği halde ihtiyaç nedeniyle ödemeyi almak zorunda kalırsanız, kalan haklarından feragat etmiş (vazgeçmiş) sayılmamak için, imzalamadan önce ibraname üzerine "fazlaya ilişkin haklarım saklı kalmak kaydıyla" ya da "fazlaya ilişkin haklarımı saklı tutarım" yazın. Ayrıca aldığınız miktarı da ibraname üzerinde açıkça belirtin.

* Alacaklarınızın çekle, senetle ya da taksitle ödenmesi teklifi yasalara aykırıdır. İşverenin bu teklifini kabul etmek zorunda değilsiniz. Ancak yine de alacağınızın taksitler halinde ödenebileceği söylenmişse ve bunu kabul ediyorsanız yalnızca aldığınız kısma ilişkin ibranameyi kabul edin. Sonradan ödenecek kısımlar için peşinen imza vermeyin.

* Bu koşulları sağlayamadığınız takdirde gerekirse ödeme almamayı tercih edin. Bu durumda alacaklarınızı icra takibi dava yollarına başvurarak almanız gerekecektir. Haklarınızı geç de olsa tam olarak almak, büyük bir kısmını hiç almamaktan daha iyidir. Ayrıca alacaklarınızın bir kısmına ise dava/takip tarihinden itibaren faiz işleyecektir.

Sendikalar ve sınıf sendikacılığı

Sendikalar işçi sınıfının iktisadi mücadelesini yürüttüğü örgütlerdir ve tarihsel deneyim onların bu açıdan en uygun örgütsel biçim olduğunu göstermektedir. Gündelik çıkarları esas alan bir mücadele yürüten sendikalar işçi sınıfının hiçbir ayrım gözetmeksizin tamamını kucaklayan yığınsal örgütlülüklerdir. İşçi sınıfı ideolojik ve politik mücadelenin yanı sıra iktisadi mücadele içerisinde birleştirilir, örgütlenir, eğitilir ve sınıf bilinci gelişir. Bu yanıyla sendikalar sınıfın iktidar mücadelesinin önemli bir kaldıracıdır.

İşçi sınıfı cephesinden bu derece önemli olan sendikalar ve sendikal mücadele, burjuvazi açısından da aynı derecede önemlidir. Burjuvazi, sınıfın haklarını geliştirmesine engel olmak ve onu iktidar mücadelesinden alıkoymak için her yolu denemektedir. 1800'lü yılların başlarında sendikal örgütlenme girişimleri baskı, şiddet ve yasaklarla engellemeye çalışmış. Bunu başaramayan burjuvazi, bu kez işçilerin bir kesimini yaşam ve düşünüş tarzı ile sınıftan kopartarak, sınıfı denetim altına alma yolunu gitmiştir. Gelişmiş kapitalist ülkelerde 20. yüzyılda genelleşen işçi aristokrasisi üzerinden sendikalar denetim altına alındı ve sendikal hareket sermaye karşısında iyice güçten düştü.

Ülkemizde ise sendikal bürokrasinin oluşum ve gelişim süreci daha farklı bir şekilde, devlet güdümlü sendikacılık anlayışı üzerinden şekillendi. 1908 grevlerinin ardından sendikaların yasaklanması, 1938'de getirilen "sınıf esasına dayalı örgütlenme yasağı", bu yasağın 1946'da kalkmasının ardından kurulan bağımsız sendikaların kapatılması ve bizzat iktidar eliyle kurulan sendikalar, işçi sınıfını düzen adına denetim altına alabilmek amacını taşıyordu. 1952'de "siyaset üstü sendikacılık" anlayışı ile kurulan Türk-İş bu tablonun geldiği son nokta oldu.

Tüm bunlara karşın sınıf mücadelesinin güçlenen seyri bu cendereyi çok geçmeden parçaladı. 1960'larda gelişen toplumsal hareketlilik, işçi sınıfı saflarında düzenden ve düzenin sendikalarından kopma eğilimine yol açtı. Taban basıncıyla 1967 yılında DİSK'in kurulması bunun ürünü oldu. Ancak DİSK de işçi sınıfının düzenden kopma eğilimini karşılayacak bir önderlikten yoksundu. Nitekim 15–16 Haziran direnişi ile birlikte düzenin sınırlarını aşamayacağını da göstermiş oldu.

Bugünün Türkiye'sinde hâkim iki sendikal anlayıştan bahsedebiliriz. Bunlardan biri doğrudan sermayenin politikaları doğrultusunda şekillenen "devlet güdümlü sendikacılık" anlayışı, diğeri saldırıları fiili meşru mücadele yolu ile değil, masa başında çözmeyi hedefleyen liberal, reformist "çağdaş sendikacılık" anlayışıdır. İster sermaye politikalarının doğrudan uygulayıcıları olsunlar, ister "sosyal diyalog" adı altında sorunları uzlaşarak çözmeyi tercih etsinler, sonuçta her iki akım da patronlar sınıfının hizmetindedir.

Sendikal ihanet özellikle son yıllarda daha pervasız bir biçimde sergilenmektedir. Sermayenin saldırılarının toplum düzeyinde artmasına ve bu saldırıların baş hedefinde işçi sınıfının kazanılmış hakları olmasına rağmen, sendikal bürokrasi kendisine işçi sınıfında oluşan tepkiyi etkisizleştirme, saldırıları onaylama misyonunu biçmiştir. Tek tek işyerlerinde ise toplu sözleşmeler patronların çıkarları doğrultusunda kapalı kapılar ardında imzalanmakta, yeni fabrikaları örgütlemekten kaçınılabilmektedir. Gelinen yerde ihanet tüm sendikal bünyeyi sarmış, sendika konfederasyonlarını aşarak şubelere, hatta işyeri temsilciliklerine kadar derinleşmiştir.

Böylece sendikalar sermaye düzeni karşısında her geçen gün etkisizleşmekte, düzenin basit birer uzantısı konumuna gelmektedir. Sermayenin pervasızlığı karşısında sendikal bürokrasinin sergilediği ihanet, işçilerde sendikalara güvensizliğe, giderek ilgisizliğe ve uzaklaşma yol açıyor. Bir araştırmaya göre, geçmişte sendikalı işyerlerinde çalışan işçilerin %40'ı bir daha sendikaya üye olmayacaklarını ifade edebiliyor. Bu bugünkü durumun vahametini gösteriyor. Sendikalar işçilerin büyük bir çoğunluğu tarafından üye aidatı kesmekten başka bir işe yaramayan yapılar olarak algılanıyor.

Elbette bu tablonun tek sorumlusu sendikal bürokrasi değildir. Sınıf hareketinin bugün yaşadığı tıkanıklığın bir dizi farklı nedeni bulunmaktadır. Sınıf hareketinin geriliği ve devrimci hareketin zayıflığı sendika

bürokratlarının sınıf üzerindeki denetimini kolaylaştırmakta, sendikal çürümeyi hızlandırmaktadır. Bu alanda yaşanan tıkanıklığı aşmanın temel koşulu birleşik, kitlesel ve devrimci bir sınıf hareketinin geliştirilebilmesidir. Devrimci sendikal anlayışın sendikalara hâkim kılınması ancak, bu doğrultuda alınan mesafe ölçüsünde ve bunun bir parçası olarak başarılabilir.

Sendikalar içinde devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını geliştirmek için dikkat edilmesi gereken noktalar şunlardır:

Birincisi, sendikal mücadele ile siyasal mücadele arasındaki ilişkinin doğru kurulmasıdır. Bugün sendikal bürokrasi tarafından da savunulan, sendikal mücadelenin siyasal mücadeleden bağımsızlığı anlayışı kaba bir burjuva aldatmacasıdır. İşçi sınıfının politik bakışını yansıtmayan, sınıfa karşı sınıf tutumu üzerinde şekillenmeyen bir sendikal mücadele, daha en baştan burjuvazi karşısında yenilgiye uğramaya mahkûmdur. Sendikaların ilk ortaya çıktığı dönemlerde yer yer sendikaların bağımsızlığı adına savunulan, böylece işçi sınıfını burjuva ideolojisine teslim eden bu anlayış, sendikal hareketin bugün yaşadığı çürümenin en önemli sebeplerinden biridir. Sendikalar işçileri gündelik mücadeleler içinde sermayenin saldırılarına karşı savunmakla kalmamalı, bu mücadeleyi devrimci sınıf perspektifiyle yürüterek, işçiler arasında ücretli kölelik düzeninden kurtulma bilincini geliştirebilmelidir. Ancak böylece sendikalar gerçek sınıf örgütleri haline gelebilir, her türlü burjuva etki ve politikanın dışına çıkmayı başarabilirler.

Elbette sendikalara parti misyonu yüklenemez. Fakat sorun, sendikalarda, sınıfın bilinçli azınlığı olan örgütlü-devrimci kesiminin sınıfın geri kesimlerine doğru perspektif ve politikalarla önderlik edebilmesidir. Bu başarıldığı koşullarda bugünün uzlaşmacı sendikacılık anlayışının yaşama şansı kalmayacak, işçi sınıfının fiilimeşru mücadelesinin gücü açığa çıkacaktır.

İkinci nokta, sendikal bürokrasiye karşı yürütülecek mücadele sorunudur. Sendika bürokratlarının uygulamalarına karşı net ve kararlı tutumlar alınmalı, işçiler nezdinde güçlü bir teşhiri yapılabilmelidir. Sendikal demokrasinin egemen hale getirilip iç örgütlülüğün sağlanması doğrultusunda etkili bir mücadele yürütülmelidir. Zira bugün sendika bürokratlarının bu denli rahat hareket edebilmelerinin gerisinde, diğer etkenlerin yanı sıra, sendikaların iç örgütlenmesindeki zayıflıklar vardır.

Üçüncüsü; bir sendikanın gerçek bir işçi örgütü olabilmesi ve sermayenin denetimi dışına çıkabilmesi için her şeyden önce tabanın karar alma süreçlerine aktif katılımının sağlanması gerekir. Bu ise önümüze güçlü taban örgütlülükleri oluşturma sorumluluğunu koymaktadır. İşyeri komiteleri vb. türden güçlü taban örgütlülükleri oluşturulabildiği ölçüde, açığa çıkacak taban basıncı sendikaların gerçek işlevini yerine getirmesinde etkili olacak, sendikal bürokrasinin ihanetini engellemede önemli bir rol oynayacaktır.

Sendikal demokrasi çerçevesinde ileri süreceğimiz talepler şunlardır:

* Sendika yönetimine gelen işçiler görevlerini yerine getirmediği koşullarda derhal geri çağrılabilmelidir.
* Sendika genel kurulları iki yılda bir yapılmalıdır.
* Profesyonel çalışan sendikacıların ücreti, o işkolundaki işçilerin ortalama ücretini geçmemelidir.
* Sendika üyelerinin eğitimine yeterince fon ayrılmalıdır.
* Gelirler ve harcamalar o sendikanın örgütlü olduğu tüm fabrikalarda aylık olarak liste halinde asılmalı, harcamalar konusunda tüm işçiler bilgilendirilmelidir.
* Yeniden seçilemeyen sendika yöneticileri işlerine geri dönebilmelidir.
* İşyerlerinde TİS komiteleri, işyeri komiteleri kurulmalı, tüm kararlarda işçilere söz ve karar hakkı tanınmalıdır.
* İşyeri komiteleri ve temsilciler seçimle iş başına gelmeli, gerektiğinde geri çağrılmalıdır.
* Sendika yönetimine girmek için aranılan çalışma süresi kaldırılmalıdır.
*Toplu sözleşmede yetkili işyeri komiteleri olmalıdır.
* Sendikal demokrasinin işletilmesi, işçi kitlesinin ilgi ve girişkenliğinin gelişmesini kolaylaştıracak, söz ve karar hakkının tanınması sınıf bilincini gelişmesinde önemli bir rol oynayacaktır.

Son olarak, ekonomik mücadele ve bu mücadelenin örgütlülüğü olan sendikalar, işçi sınıfının tarihsel mücadelesi açısından büyük bir önem taşımaktadır. Fakat sendikaların sınıf mücadelesinde kendi rolünü oynayabilmesinin temel koşulu, sınıfa karşı sınıf tutumuna dayalı güçlü örgütlenmeler yaratabilmekten, sendikalar içinde etkin mücadeleler yürüterek devrimci sınıf sendikacılığı anlayışını hâkim hale getirmekten geçmektedir.

(Bu yazı 3. Çiğli İşçi Kurultayı'na sunulan tebliğden kısaltılarak alınmıştır.)

Sivas katliamını unutma, unutturma!

Her zaman için sömürücü sınıflar egemenliklerini sürdürebilmek için baskı ve zulüm uygulamışlardır. Bugünkü egemen güç olan sermaye sınıfı, düzenini sürdürmek için aynı kanlı yöntemleri uygulamaktadır. Bu düzenin efendileri kendisine karşı gelişecek her türlü muhalefeti ezmek ve toplumun geniş kesimine gözdağı vermek amacıyla bu yola başvurmaktadır. Egemenler işçilerin, emekçilerin ve tüm ezilenlerin birleşmesi ve sömürüye son vermesinin önüne geçmek için çeşitli yöntemler kullanır. Çok sık kullanılan bir yöntem de işçileri ve emekçileri başta mezhepsel olmak üzere kendi içinde bölerek kışkırtmak ve birbirine kırdırtmaktır. Alevi-Sünni, laik-şeriatçı, Kürt-Türk-Ermeni gibi yapay ayrımlar, temel sınıf çelişkisini perdelemek içindir. Bu sömürücü sisteme karşı tepki ve hoşnutsuzluğun arttığı dönemlerde hep provokasyonlara, kanlı katliamlara başvurulmuştur. Çorum ve Maraş katliamları, 1980 öncesinde emekçilerin yükselen devrimci mücadelesini engellemek için hayata geçirilmiştir. Mezhepsel kışkırtmalarla yükselen birleşik mücadele boğulmaya çalışılmıştır. Katliamlar, provokasyonlar, mücadele eden ilerici ve devrimci kesimlere gözdağı vermek için bizzat devletin kontr-gerilla örgütü tarafından gerçekleştirilmiştir. Katliamlara devletin hükümeti, ordusu, emniyeti seyirci kalmıştır. Tıpkı 1993'te Sivas'ta olduğu gibi.

Katliam ve provokasyonlar, kimi zaman ülkücü faşistler aracılığıyla, kimi zaman kontr- gerilla örgütlenmesiyle, kimi zaman Hizbul kontra çeteleri ve kolluk güçleriyle yapılmaktadır. Kimin aracılığıyla yapılırsa yapılsın, tüm kanlı katliamların arkasındaki katil bellidir. Katliamları planlayan ve örgütleyen devletin kontra merkezidir.

Sivas katliamının üzerinden 15 yıl geçti. 35 insanımızın göz göre göre yakılmasının ardında, katliamın senaryosunu hazırlayan kontra devletin kendisi vardır. Şeriatçı-faşist güruhu Sivas'taki etkinlik merkezine ve Madımak oteline yönlendiren de devletin gizli eli idi. Kontr-gerilla bir kez daha görevinin başındaydı. 2 Temmuz 1993'te gerçekleştirilen Sivas katlianının perde arkasındaki güçler, Çorum ve Maraş'ta karşımıza çıkan CIA, MİT ve kontr-gerilladır. Aynı kanlı eller Gazi'de de sahnedeydi. Aynı kanlı eller

Buca'da, Ümraniye'de, Ulucanlar'da, Burdur'da, 19 Aralık'ta hapishanelerde sahnedeydi. Aynı kanlı eller yine bugün işçi ve emekçileri açlığa, yokluğa mahkûm ediyor. Aynı kanlı eller Kürt halkının özgürlük mücadelesinin boğulmasında işbaşında.

Bu katliamlar ne ilk ne de son olacaktır. Kölece yaşam ve çalışma koşullarının büyük bir pervasızlıkla dayatıldığı, işçi ve emekçilerin işsizliğin, açlığın ve sefaletin dipsiz kuyusuna itildiği bir düzen, ömrünü uzatabilmek için, katliamlara, provokasyonlara başvurmayı sürdürecektir. Böyle bir vahşet düzenine karşı yükselecek örgütlü mücadeleyi ezebilmek için bu yola hep başvuracaktır.

Bizler işçiler ve emekçiler olarak, Çorum'u, Maraş'ı, Sivas'ı, Gazi'yi, Ulucanlar'ı, Burdur'u, Buca'yı, Ümraniye'yi, 19 Aralık'ı ve katledilen devrimcileri unutmamalıyız. Köy yakmalarda, zorunlu göçlerde, kaçırma ve kaybetmelerde Kürt halkına uygulanan katliamları unutmamalıyız. Susurluk'u, "1000 operasyon"ları hafızamızdan silinmeyecek bir şekilde kazımalıyız. Tüm bu vahşet, kirli operasyonlar, kitlesel katliamlar, provokasyonlar işçilerin ve emekçilerin örgütlü mücadelesinin önünü kesmek için örgütlü mücadeleyi yükseltmeliyiz.

2 Temmuz Sivas katliamını unutmadık, unutturmayacağız!

Katliamların hesabını işçi ve emekçiler soracak!

Çiğli İşçi Platformun'dan bir işçi

İşçi Bülteni Özel Sayı: 323 * Fiyatı: 25 YKr * Temmuz 2008 * Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ * EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti. * Mollaşeref Mah. Millet Cad. 50/10 Fatih/İstanbul * Tel/Fax: 0 (212) 621 74 52 * * Baskı: Özdemir Mat Davutpaşa Cad Güven Sanayi sit C Blok No: 242 Topkapı İstanbul * 577 54 92